

ת"פ 18046/08/16 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד מוחמד אבו שרקייה

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 18046-08-16 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' אבו שרקייה

לפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
המאשימה שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

נגד
הנאשם מוחמד אבו שרקייה

הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

כפי שיובהר, לאחר שמיעת העדים והתרשמות מראיות הצדדים - נותר בי ספק באשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

אבהיר להלן את נימוקי החלטתי:

כתב האישום ורקע:

1. נגד הנאשם הוגש ביום 8.8.16 כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת סכין שלא למטרה כשרה על פי סעיף 186(א) לחוק העונשין, ואיומים על פי סעיף 192 לחוק.

על-פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 30.4.16, סמוך לשעה 14:30, בעת ששהה הנאשם בחוף דוגית, החזיק הנאשם בידו הימנית סכין מטבח בעל ידית בצבע כחול ולהב באורך של כ-11 סנטימטרים (להלן: "הסכין").

בהמשך, ובאותו המועד, בעת ששהתה גב' מור גרבלי (להלן: "המתלוננת") בסמוך לקיוסק שהיה במקום, איים הנאשם בפגיעה בגופה, באופן שהתקרב אליה למרחק של כחצי מטר, ביצע תנועה עם ראשו, וכיוון את הסכין

עמוד 1

שהיה בידו הימנית לכיוון החזה של המתלוננת, ולפלג גופה העליון, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

גדר המחלוקת:

2. הנאשם כפר במיוחס לו, ומעבר לכך שאישר כי אכן היה נוכח בחוף דוגית ביום האירוע, שלל את יתר עובדות כתב האישום. הנאשם הכחיש כי החזיק סכין בידו, ועמד כל כך שלא התרחש כל מפגש ביום האירוע בינו לבין המתלוננת, וכי לא היה מעורב בכל אירוע כמפורט בכתב האישום או באירוע דומה.

המחלוקת בעניינינו הייתה, אם כן, שאלת זיהוי של הנאשם, שכן עדי תביעה לא מעטים, ובראשם המתלוננת, העידו לגבי אירוע כפי שכתב האישום מפרט, או אירוע דומה, ואילו הנאשם, כאמור, שלל מכל וכל מעורבות באירוע כזה.

3. כפי שיובהר, מצאתי כי אכן קיימים ספקות מסוימים בכך שהאדם שהחזיק סכין וביצע את ההתנהגות המתוארת בכתב האישום, או התנהגות דומה, הנו אכן הנאשם. מצאתי כי החקירה בתיק זה הייתה לקויה בנקודות מסוימות, וכי ליקויים אלה מעוררים ספק.

בנוסף, לצד הבעייתיות בעניין הזיהוי, והליקויים בחקירה, הגעתי למסקנה כי קיים ספק בסיסי אם שתי העבירות המיוחסות בוצעו בכלל, ואם ההתנהגות שתוארה מהווה את יסודותיהן של שתי העבירות המיוחסות לנאשם - עבירת האיומים, ועבירת החזקת הסכין שלא למטרה כשרה.

מצאתי כי מדובר במקרה גבולי, שספק אם מגיע לכדי איומים על פי דרישות סעיף 192 לחוק העונשין, ובהמשך לכך, ספק אם מתקיימת גם עבירת החזקת הסכין שלא למטרה כשרה, על פי דרישות הסעיף.

4. עבירת האיומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין, קובעת:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בכנסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

מדובר בעבירת מטרה, הדורשת כוונה להפחיד או להקניט, ובהתאם לסעיף 20(א)(1) לחוק העונשין - **כוונה - פירושה מטרה להביא לתוצאה, במקרה זה - הפחדה או הקניטה.**

בהתאם לסעיף 20(ב) לחוק העונשין -

"לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן."

על המאשימה מוטל, אם כך, הנטל להוכיח כי הנאשם התכוון להפחיד או להקניט את המתלוננת, או שלכל הפחות קיים יסוד נפשי של צפיות הקרובה לוודאי להפחדה ולהקנטה.

כתב האישום מתאר איום בהתנהגות, שכן **לנאשם לא מיוחס כל מלל מאיים**. על פי הטענה, הנאשם איים על המתלוננת בכך שכיוון סכין מטבח, שהחזיק בידו הימנית, לעבר חזה ופלג גופה העליון.

5. מכלל העדויות שהובאו בפני, נותר בי ספק בשאלת קיומו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירה. מצאתי כי קיימת אפשרות שהמדובר בהתנהגות נעדרת כוונת איום, שאף לו הוכח למעלה מכל ספק סביר כי נעברה על ידי הנאשם, וגם בכך קיים ספק כאמור, נעברה שלא על מנת להפחיד או להקניט, וייתכן שאף נעשתה במצב של שכרות חריפה.

6. אין מחלוקת על כך, על אף שהדבר לא צוין בכתב האישום, כי בחוף דוגית שבכנרת התקיימה, ביום האירוע, מסיבה עם אלפי משתתפים. במקום נערכו כוחות שיטור ואבטחה רבים, לרבות אנשי משטרה ופרשים על סוסים, לשמירה על הסדר.

האירוע המתואר בכתב האישום, שהתרחש בשעות הבוקר, נצפה, על פי הטענה, על ידי שלושה עדי ראייה - המתלוננת הגב' מור גרבלי, מנהל האבטחה ביום האירוע מר אוהד שאול, והמאבטח בילאל נוג'ידאת.

7. המתלוננת העידה לגבי האירוע כי הלכה לבדה מהאוהל לקיוסק לקנות סיגריות והוסיפה כדלקמן:

"כשהגעתי לקיוסק אותו בחור ניגש אלי, בהתחלה לא כל כך הבנתי מה קרה, אח"כ פשוט הבחנתי שיש לו סכין ביד והוא פשוט ניגש אלי עם הסכין, הוא לא אמר שום דבר הוא עשה לי "כן" עם הראש (מדגימה) הוא לקח את הסכין כיוון אותו אלי ככה (מדגימה הושטת יד שמאל עם שלפת סכין) לפלג גוף עליון." (עמ' 27 ש' 18)

ובהמשך:

"הייתי מאוד לחוצה, מאוד נבהלתי אני גם עשיתי את התנועה הזאת (מדגימה הרמת שתי ידיים למעלה כמו כניעה) הוא המשיך להתקרב אלי, ראיתי מאבטחים אז ניגשתי אליהם וסיפרתי מה קרה. הם אמרו שהם ראו את זה והכל בסדר. אני ראיתי שתי בחורות אתיופיות שראו כל מה שקרה" (ש' 25).

המתלוננת העידה לפיכך על מפגש מקרי ומהיר עם אדם זר, אשר כיוון סכין לחזה. המתלוננת הוסיפה כי היא

נבהלה, וכי בחורות ממוצא אתיופי שהיו במקום הרגיעו אותה.

8. נכון לציין בנקודה זו כי **אותן בחורות לא אותרו וגרסתן לא נגבתה**, וזאת למרות שעל פי הראיות שהובאו, מדובר בעדות ראייה, שהיו במקום, ועברו יחד עם המתלוננת באותו נתיב הליכה שבו פגש הנאשם במתלוננת, ושבו על פי הטענה איים עליה בסכין. מדובר בהימנעות מאיסוף ראייה חשובה, והימנעות זו תיזקף לזכות הנאשם, שכן נמנעה ממנו הגישה לעדי ראייה אשר יתכן והיו תורמים להגנתו. מצאתי כי העדר התייחסות לאותן עדות ראייה מהווה מחדל חקירתי בלתי מוסבר.

9. מנהל האבטחה בחוף, אוהד שאול, והמאבטח בילאל, העידו כי ראו את האירוע. על פי עדותו של אוהד, ביום האירוע, טרם המתואר בכתב האישום, ניגש אליו מפקד האירוע, קצין המשטרה ג'ואד, וביקש את סיועו לאתר אדם, אשר על פי החשד ניסה לפרוץ שער בחוף. הקצין הראה לאוהד תמונה, ועל סמך תמונה זו איתרו אוהד והמאבטח בילאל את הנאשם בחוף, וביצעו אחריו מעקב, וראו את האירוע המתואר בכתב האישום, בעודם עוקבים אחרי הנאשם.

10. העד אוהד תיאר את האירוע כך:

"במהלך המעקב שלנו אחריו, קבוצה של 3 בנות צעדו מולו והוא עם סכין מטבח קטן עשה תנועה מאיימת לעברן והן נבהלו וברחו הלאה" (עמ' 15 ש' 14).

ובהמשך:

"ש. כשאתה אומר שהוא עשה לבנות תנועה, אתה זוכר אותה?"

ת. יד שמאל ככה (העד מדגים שליפת סכין בידו השמאלית בתנועה קדימה). אני מבקש לציין שהוא לא היה במרחק המאפשר באמת לדקור אותם. הן היו במרחק 2-3 מטר ממנו (ש' 19)

בהמשך רענן התובע את זכרונו של העד אוהד, והזכיר לו שבעדותו במשטרה מסר כי המרחק בין הנאשם למתלוננת היה חצי מטר ולא 3-4 מ' והוא אישר זאת (עמ' 16 ש' 2).

בניגוד לתיאורה של המתלוננת, שמסרה כי מרוב בהלה החלה לברוח מהמקום, והבחורות האתיופיות הרגיעו אותה, תיאר העד אוהד שאול, בחקירתו הנגדית, כי הבחורות שראה **"קפצו קצת הצידה"** אבל **"המשיכו ללכת"** (עמ' 18 ש' 9).

11. כשהתבקש ע"י הסנגור לחוות דעתו על המפגש בין הנאשם לבין המתלוננת, השיב העד אוהד כדלקמן:

"ש. נשאלת במשטרה האם התכוון לפגוע בהן? אתה אומר לא, זה היה יותר תנועה של משחק, תנועה של איום? תסכים איתי שזה לא הייתה תנועה של איום? ת. זו לא הייתה תנועה של תקיפה. בחורות צעירות וסכין, כל מה שתעשה לעברן זה יהיה איום.

ש. אתה אומר במשטרה "בשפת הגוף שלו לא היה נראה שהוא הולך לפגוע בהן".

ת. נכון וזה מה שאמרתי גם פה" (עמ' 21 ש' 7).

12. לגבי מצבו של הנאשם, אשר תוך דקות ספורות נעצר ועוכב על ידי שוטרים, העיד אוהד שאול כי היה שיכור:

"ש: הנאשם אמר משהו?

ת: לא זוכר, הוא היה כל כך מסטול, שאני לא בטוח שהוא זכר איך קוראים לו."

13. מעדותו של אוהד שאול עולה, אם כן, שהוא עקב אחרי הנאשם, לבקשת קצין המשטרה ג'ואד, וראה שהנאשם עשה תנועת איום עם סכין, שלא נראתה עם כוונת פגיעה, לעבר שלוש בחורות שקפצו הצידה והמשיכו ללכת, וכי הנאשם היה שיכור מאד.

14. גם המאבטח בילאל נוג'ידאת אישר כי השתתף במעקב אחרי הנאשם יחד עם אוהד. בילאל העיד כי הנאשם היה שיכור, וכי בדרכו מהשירותים לקיוסק, עשה תנועה מאיימת עם סכין ביד שמאל לעבר אחת הבנות שנבהלה. בילאל העיד כי הוא ואוהד אמרו לבחורה שהכל בסדר ושהם מאבטחים (עמ' 12 ש' 13).

בהמשך נשכב הנאשם על ספה במקום, ושם עוכב בהמשך.

בילאל העיד לגבי האירוע שראה, בחקירתו הראשית, כדלקמן:

**"ש: מה היה המרחק בין הבנות לבינו כשהוא עשה את התנועה עם הסכין?
ת: כמטר עד חצי מטר משהו כזה... אני חושב שזו לא הייתה הכוונה שלו לפגוע, אם זו הייתה המטרה שלו, אז היינו קופצים ישר" (עמ' 13 מיום 6/2/17, ש' 4).**

ובהמשך, בחקירתו הנגדית:

"ש. בניח שהיתה לו סכין, אם הוא עשה את היד ככה אתה לא יכול להגיד

שהוא עשה את זה במכוון או שתוך כדי הליכה היד שלו זזה קדימה.

ת. זה מה שאמרתי, שאם היתה לו כוונה לדקור היינו קופצים עליו.

ש. אני אומר לך שמדובר בתנועת ידיים שמלווה הליכה רגילה. יכול להיות?

ת. יכול להיות" (עמ' 14 ש' 4).

בילאל אישר כי עקב התנועה שעשה הנאשם בסכין, הבנות (המתלוננת ובנות נוספות) קפצו אחורה כי פחדו (עמ' 18 ש' 1).

15. לסיכום ביניים - גם המאבטח בילאל, שראה את האירוע, התרשם כי לא הייתה צפויה כל סכנת פגיעה למתלוננת, ויותר מכך, לא שלל אפשרות שמדובר בתנועת ידיים המלווה הליכה רגילה.

16. הסכין, שתוארה כל ידי המתלוננת כסכין מטבח עם ידית מטבח כחולה, נזרקה על ידי הנאשם, לדברי אוהד ובילאל, בהמשך נתיב הליכתו. אנשי המשטרה שעורבו באירוע ביצעו סריקה ובהנחייתם של בילאל ואוהד אכן מצאו את הסכין בקרבת מקום (ראה עדות נידאל טפאש עמ' 5, וכן דוח הפעולה ת/3). מדובר בסכין פירות משונן קלות, שקצהו קהה, מהסוג המצוי בכל מטבח, אשר הוצג בבית המשפט, ותמונתו הוגשה וסומנה ת/6. אני סבורה כי החזקת סכין מסוג זה בחוף נופש, בבוקר אביבי, אינה מקימה חזקה ממשית שאינה ניתנת לסתירה בקלות, לגבי מטרה בלתי כשרה, על פי סעיף 186 (א) לחוק העונשין.

17. הנאשם, אשר היה שרוע על ספה במקום, עוכב כהרף עין לאחר האירוע על ידי שוטרים. כפי שכבר צויין, שלושה עדים, מנהל החוף אוהד (עמ' 19 ש' 25), המאבטח בילאל עמ' 12 ש' 14, והקצין ג'ואד קבלאן (עמ' 12 ש' 2) התרשמו מהנאשם כי הוא היה שיכור ו"מסטול". גם הנאשם העיד כי בעת האירוע היה שיכור משתיית בירה ומשימוש בסמים (עמ' 28, ש' 28).

18. סעיף 34 לחוק העונשין מסדיר את הגנת השכרות:

34" (א) לאישאדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, אובאדישות אם העבירה מותנית בגסבתו צאה." (ההדגשה שלי"ש"כ)

כשעל הפרק עבירת תוצאה, כמו עבירת איומים, לא ניתן להרשיע נאשם אשר מחמת שיכרות לא גיבש כוונה

מיוחדת להפחיד או להקניט, או כשלא הוכח קיומה של רמת ציפיות מספקת בשל שיכרות.

19. פסיקת בית המשפט העליון קבעה מבחן משולש ומצטבר, אשר עליו להתקיים לגבי נאשם בעת ביצוע העבירה, כדי שייחשב כמי ש"נמצא במצב של שכרות":

א. היותו של הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה.

ב. התקיימות אחת מ"שלושה סימפטומים חלופיים" חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או חוסר יכולת להבין את הפסול במעשה, או חוסר יכולת להימנע מעשיית המעשה.

ג. קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל.

ראו: ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מ"י, (1.12.2011), ע"פ 9258/00 נטרלשווילי נ' מ"י (20.1.2002).

20. הנאשם מכחיש, כאמור, את המקרה המיוחס לו, ובהמשך לכך לא טוען כי היה שיכור ברמה המזכה אותו בהגנת השכרות. על אף שטענה זו לא נשמעת מצד הנאשם, מצאתי כי בנסיבות המתוארות, יתכן והנאשם היה שיכור מכדי לשאת באחריות למעשיו בשל השכרות.

הצטיירה תמונה של אדם ששלושה **עדי תביעה** מרכזיים מתארים אותו כשיכור ו"מסטול" ברמה קשה, המטייל בחוף כשבידו סכין מטבח קטנה שאיננה מהכלים המסוכנים, החולף על פני מספר צעירות הזרות לו, ומנופף בסכין לעבר אחת מהן ללא מלל מלווה, ממשיך משם בהליכה לקיוסק, שוכח בקיוסק את הטלפון שלו ואת קופסת הסיגריות שלו (ראה לעניין זה את עדויות בילאל, אוהד, הנאשם עצמו ועוד), וממשיך משם לספה ישנה הנמצאת בחוף ומשתרע עליה, עד שמאותר תוך זמן קצר על ידי המשטרה. התיאור מעורר ספק בדבר כוונה או אף צפייה מספקים לעבירת תוצאה הדורשת יסוד נפשי מיוחד.

21. האיום בסכין לעבר המתלוננת, לא הביא לכל מעורבות מיידית של המאבטחים, שצפו באירוע בזמן אמת, אבל לא ראו במעשה כל סכנה, והעידו כי אילו היו סבורים שיש באיום ממש, היו מתערבים על אתר. למרות התרשמות זו של שני המאבטחים, התגלגל הדיווח מפה לאוזן באופן שהולך ומחריף.

בדו"ח של השוטר נידאל טפאש נרשם כי "אוהד ובילאל מסרו כי **החשוד רדף אחרי בחורה**, והבחינו בידו סכין" (ת/3) - תיאור שכלל לא הופיע בעדויותיהם של המתלוננת, בילאל או אוהד, שכן אין כל טענה שהנאשם **רדף**. השוטר שהיה באירוע, רכוב על סוס, ששמו אבי זאבי, רשם בדו"ח שלו ת/5, כי קבל דיווח על אדם **מאיים ומשתולל בחוף**, תיאור חריף מהתיאור המקורי, ואילו הקצין ג'ואד קבלאן, רשם בדו"ח ת/10, כי קבל דיווח מאוהד כי "**החשוד הזה החזיק סכין מטבח רדף אחרי בחורה ואיים עליה**".

עושה רושם כי השוטרים שטיפלו באירוע התרשמו מחריפות וחומרה יתרה, מעבר למה שהתרחש בפועל. אין שלילה בדריכות יתרה, והיא רצויה לשם הגנה על הציבור במקרה של סיכון אמת, ואולם התרשמתי כי כאן נרשמו בדרך של "טלפון שבור" תיאורים לא נכונים של רדיפה אחרי המתלוננת או השתוללות, אשר אינם נאמנים לתיאור האמיתי של האירוע, המינורי יחסית.

22. עניין נוסף שראוי להתייחסותו הנו דבריו של אוהד שאול על כך שהתמונה של הנאשם הוצגה לו קודם

לכן על ידי הקצין ג'ואד, בתור מי שחשוד בניסיון להתפרץ לשער נעול בחוף. למעשה, החשוד "סומן" בחשדות למעשים שליליים, שאינם קשורים לאירוע כתב האישום, ובשל חשדות אלה, עקבו אחריו המאבטחים האזרחים אוהד ובילאל, וראו את המפגש שלו עם המתלוננת.

הקצין ג'ואד העיד, ולא הזכיר כלל את עניין החשדות המוקדמים, אף לא ציין כי הראה את תמונתו של החשוד לאוהד.

מצאתי חוסר מהותי בכך שלא הובא על ידי המאשימה רקע לכך שהנאשם למעשה "סומן" עוד קודם לאירוע כמי שדרוש למשטרה על עניינים אחרים, שלא הוזכרו בכתב האישום. עניין זה עלול היה ליצור "להיטות-יתר" באכיפתו של אירוע האיום על המתלוננת, שיתכן ונתפס באופן מחמיר דווקא בשל עניינים אחרים.

23. השאלה אם התנהגות מהווה איום על פי סעיף 192 נענית על פי אמות מידה אובייקטיביות, ולא דווקא על פי מדדי הבהלה או קשת התחושות שאותן חש המאויים.

ראה דברי ביהמ"ש העליון לעניין זה:

"מכאן, שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו הן שקובעות, אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה. עמד על כך מ"מ הנשיא אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 38/61 [4], בעמ' 525, לעניין יסוד האיום שבסעיף 100(ג) לפקודת החוק הפלילי, באומרו כי העיקרון הקובע הוא, "כי יש לבחון את השאלה, אם הדברים שנאמרו על-ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כווננו". וחזר על כך השופט ברנזון בע"פ 499/72 [5], בעמ' 605, כי "המבחן לקיומו של איום היא מידת ההשפעה שיכולה להיות לדברים על אדם רגיל, ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם אליו נאמרו הדברים..."
(ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (פ"ד (מג) 373, 379 (1989)).

בבואנו לבחון את ההתנהגות שכאן, אשר לא כללה מחד כל יסוד מילולי, ואשר מאידך כללה החזקת סכין ונפנוף קצר בו - נותר ספק לגבי כוונה להפחיד או להקניט. ספק זה מקורו מהתרשמותי מכלל הנסיבות, ביניהן היעדרו של כל מניע או רקע לאיום כלפי המתלוננת הזרה לנאשם, וקוצר הזמן של האירוע שהתרחש כהרף עין ממש. המתלוננת אמנם העידה כי נבהלה מהמעשה, ואולם איני מוציאה מכלל אפשרות כי האוירה במקום הומה וצפוף, הוסיפה לבהלתה של המתלוננת.

24. לסיכום - גם אם אניח כי לא היה ספק בשאלת זיהויו של הנאשם, וכי האיש שהחזיק בסכין היה הנאשם ולא אחר, נותר בי ספק אם התנהגותו כלפי המתלוננת, באותה תנועה שעשה עם הסכין לעבר גופה, ממלאת אחר יסודות עבירת האיום, הן ברכיב העובדתי, והן ברכיב הנפשי, הדורש הוכחת כוונה לגרום לתוצאת ההפחדה או ההקנטה. נותר כאמור גם ספק בעניין ההגנה בשל שכרות. בנוגע להחזקת הסכין, מצאתי כי כשלעצמה, ללא עבירת האיום, לא הוכחה גם עבירת החזקת סכין שלא כדין.

משקבעתי כאמור לעיל, מתייתרת למעשה ההכרעה בשאלת הזיהוי, ואולם אתיחס לעניין זה בקצרה, שכן הנאשם, כאמור, שולל מכל וכל את המיוחס לו, אף לא טוען כי יתכן ושכח, בשל שיכרות, אירוע דומה.

25. למתלוננת לא נערך מסדר זיהוי כנדרש, ואולם היא אישרה עוד בחוף, כשהראו לה את החשוד, כי הוא האיש שאיים עליה בסכין (ראה בין היתר דו"ח זכ"ד ת/5 של אבי זאבי), ואף הטיחה זאת בנאשם בעימות שבין השניים (ת/13), שבו הנאשם הכחיש את החשדות נגדו.

מדובר בזיהוי שמשקלו איננו גבוה, ואין בו כדי להחליף מסדר זיהוי שנערך תוך הקפדה על היעדר דעה קדומה ותוך הקפדה על ניקיון מחשבתי.

בנוסף, קיימות אי התאמות אצל המתלוננת לגבי התיאור שמסרה באשר לקעקוע שראתה אצל הנאשם, שהיה לשיטתה קעקוע של עקרב בכתף ימין, בעוד שלנאשם קעקוע של תאומים על כתף שמאל (ראה עמ' 36 ואת תגובתה של המתלוננת כשראתה את הקעקוע על גוף הנאשם). אילו התבססה תיאוריית הזיהוי של המאשימה על גרסת המתלוננת בלבד - הרי שלא היה בכך די.

26. ואולם, הזיהוי של הנאשם עומד בעיקר על עדותם של בילאל ואוהד, אשר על פי הנטען על ידם עקבו אחר הנאשם מעקב סמוי צמוד למדי, ראו אותו בעת ההיתקלות במתלוננת כשהסכין בידו, ועקבו אחריו גם כשהשליך את הסכין ונשכב על הספה. עדויותיהם של בילאל ואוהד היו באופן כללי מהימנות, ומצאתי כי ניתן לתת בהם אמון.

השניים תיארו את הנאשם, ואת לבושו (מכנסי ג'ינס בלבד), ואף תיארו את מסלול התקדמותו באופן עקבי ורציף. הנאשם נתקל במתלוננת, המשיך משם לקיוסק, שם שכח את הטלפון שלו וחפסת סיגריות. הנאשם מאשר כי אכן שכח את הפרטים בקיוסק, ובכך מחזק את גרסתם של בילאל ואוהד.

27. נראה, לכאורה, כי הזיהוי של הנאשם על ידי בילאל ואוהד הנו זיהוי בדרגה גבוהה למדי.

יחד עם זאת, יש להצביע על כך שגרסתם המקיפה של בילאל ואוהד נגבתה על ידי המשטרה רק כחודש ימים לאחר האירוע, ולאחר פניות רבות של החוקר מתחנת גולן על כך שהשניים אינם מתייצבים לחקירה (ראה מזכר של החוקר בן חמו ת/8). מסירת גרסה בשיהוי כה רב, ולא מיד אחרי האירוע, עלולה לפגוע באותנטיות הגרסה, ולהביא לכך שאדם יבלבל, גם אם לא במתכוון, פרטים שחוזה עם פרטים שסופרו לו על ידי אחרים.

לסיכום, גם בעניין הזיהוי, לא אוכל לשלול לחלוטין את האפשרות כי נפלה טעות אצל אוהד ובילאל, באותו מעמד בחוף, שהיה אותה שעה מלא באלפי בליינים, גם לגבי זיהוי של הנאשם.

28. מצאתי סתירות בין גרסת בילאל לגרסתו של אוהד לגבי מקום מציאת הסכין, וסתירה נוספת לעניין זה בגרסת הפרש אבי זאבי, שטען, בניגוד לדברי אוהד ובילאל, כי הסכין הוצגה לנאשם בשטח בחוף, יחד עם הסיגריות שלו, והוא אישר כי הסכין שלו. סתירות אלה, כשלעצמן אינן נושאות משקל רב, וניתן היה

להסביר, ואולם הן מצטברות לספק הכללי בפרשה זו ומחזקות אותו.

29. משקבעתי כאמור לעיל, ומשנמצאו ספקות בקיומם של יסודות העבירה, ואף בשאלת זיהויו של הנאשם, איני רואה מקום להתייחס לגרסת הנאשם, שהכחיש מכל וכל את מעורבותו באירוע, וטען כי בהיותו שרוע על ספה בחוף, הופתע מהחשדות שהופנו כלפיו.

סוף דבר, החלטתי כאמור לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

<#3#

רות שפילברג כהן, שופטת

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ט, 12 מאי 2019, במעמד הצדדים